

Jag är ett vrål

GROVMANUS AV KLARA PERSSON

240417

KARAKTÄRER:

Max

Josef

Pappa

Gympalärare

Nyhetsuppläsare

Meterolog

SCEN 1

MAX: Hur börjar någonting?

JOSEF: Det gamla vanliga: Ridån går upp.

PAPPA: En väckarklocka piper. Så brukar det vara för mig i alla fall.

JOSEF: Man ser någon på andra sidan rummet. Och den personen tittar upp just när man själv tittar på den. Och blickarna möts en halv sekund innan man kollar bort och det känns i hela kroppen.

PAPPA: Man får ett brev på posten. En kallelse som säger att man ska befinna sig på en särskild plats vid en viss tidpunkt.

MAX: Okej... Mer? Har ni några andra förslag? Vad som helst!

JOSEF: En polisjakt, sirener, explosioner.

GYMPALÄRARAEN: Ett startskott som smäller av.

METEROLOGEN: En nedräkning. Siffror som lyser på en display. De tickar ner mot noll! Och man vet att när nedräkningen är färdig, DÅ är det något som börjar!

GYMPALÄRARAEN: Man börjar med det man känner till.

NYHETSUPPLÄSAREN: Man börjar med morgon, och efter det kommer förmiddag, eftermiddag, kväll och natt.

METEROLOGEN: Man börjar med lågstadiet. Sen tar man mellanstadiet och sist högstadiet.

PAPPA: Jag börjar alltid med att läsa bruksanvisningen.

Ja, om man köpt nåt. En lövblåsare eller symaskin eller vad som helst. Jag kokar två koppar kaffe. Båda till mig alltså. För att det ska räcka hela bruksanvisningen. De är ju ofta rätt så långa. Sen börjar jag med första sidan och så läser jag hela. Så brukar jag börja. Jag älskar bruksanvisningar.

MAX: Absolut, börja med det du om du vill.

JOSEF: Man kan börja följa någon.

METEROLOGEN: Man kan börja dejta.

MAX: Dejta? Jag vet inte...

NYHETSUPPLÄSAREN: Man kan börja pensionsspara.

MAX: Va?

JOSEF: Äh, skit i det! Man presenterar sig. Är det inte så det brukar börja? Man hälsar. Kanske tar i hand. Eller säger i alla fall sitt namn.

MAX: Max. Hej, jag heter Max.

Han hälsar på publiken.

MAX: Och det där är Josef förresten.

Max pekar på Josef och Josef vinkar lite till publiken.

MAX: Fast vi känner inte varandra egentligen. Inte än.

Det där är ju ... ja... min pappa.

Och det där är min gympalärare. Jag vet inte vad hon gör här. Och de där två... fråga mig inte vilka det är... Jag har ingen aning.

NYHETSUPPLÄSAREN: Känner du inte igen oss? Vi jobbar på T V !

MAX: Okej...

NYHETSUPPLÄSAREN: Din pappa måste ju känna igen oss i alla fall. Han kollar ju på nyheterna varje dag. Det är jag som sitter där och läser upp dem. Och hon är en sån som står framför en karta och pekar på solar och regn och halka och

METEROLOGEN: Meteorolog heter det. Det är faktiskt jättemånga som vet det, för det är jättemånga som ÄLSKAR vädret. Folk pratar om oss hela tiden om du inte har märkt det?

Josef letar.

JOSEF: Finns det någon fjärrkontroll här så vi kan stänga av nyheterna och vädret lite? Det är bara samma sak hela tiden med dem, regn, sol, snö, krig, pandemi, krig igen. Hejdå.

Josef vänder sig till Max istället.

JOSEF: Varför är du så besatt av att något ska börja förresten?

MAX: Besatt? Jag är inte besatt. Det är bara det att ingenting någonsin börjar. Allt är bara likadant. Vill ni veta hur mitt liv ser ut? Såhär!

Vänta, vänta vänta, åka, åka, vänta åka vänta åka väntaåka väntaåka väntaväntaväntavänta.

PAPPA: Fast det är väl inte så tokigt att vara bra på att vänta på saker? Det kommer du ha mycket nytta av.

MAX: När har man nytta av att vara bra på att vänta menar du?

PAPPA: När man... när man... står i kö.

MAX: Okej, jag kommer bli riktigt bra på att stå i kö. Känns ju verkligen värt att ha ett liv där inget händer så man blir riktigt bra på att vänta för att bli riktigt riktigt GRYM på att stå i kö. Vad ska du bli när du blir stor?

Bra på att stå i kö.

Han vrålar.

—

SCEN 2

MAX: Jag blir galen. Hela mitt liv handlar bara om att vänta. Och åka buss. Om tomhet om ingenting om åkrar och småvägar om landet. Och då menar jag inte en vit sommarstuga ute på en klippa. Jag fattar att det är det som betyder landet när vissa säger det. Men det är INTE det landet. Detta är en plats man bara vill bort ifrån. Inte pappa. Han älskar det. "Det passar så bra med hundarna." Vem bryr sig mer om hundarna än om sitt barn. Det här är landet där man får vänta på bussen i tjugo minuter, för man är där i så god tid, för missar man den får man vänta i tre timmar på nästa. Då får man låsa upp cykellåset, cykla två kilometer upp för mördarbacken, och sen trampa samma väg tillbaka igen till nästa buss nere vid stora vägen. Det är DET landet jag menar när jag säger landet.

PAPPA: Det är DET landet.

NYHETSUPPLÄSAREN: Det är DET landet.

MAX: Ett land som är ett ingenstans.

JOSEF: Ett land som är ett ingenstans.

MAX: En isoleringscell.

METEROLOGEN: Inga badbryggor och båtturer.

GYMPALÄRAREN: Det finns en sjö men den är en mil bort och full av blodiglar.

MAX: Det är DET landet jag menar när jag säger landet.

NYHETSUPPLÄSAREN: Det är DET landet jag menar när jag säger landet.

METEROLOGEN: Det är DET landet jag menar när jag säger landet.

GYMPALÄRAREN: Ingen sekelskiftesvilla med doft av nybakat bröd, utan ett åttiotalshus med bruna spröjs, brun trappa, bruna lister.

MAX: Och du är FAST. DÄR.

METEROLOGEN: Där har ni landet.

MAX: Välkomna.

JOSEF: STOPP! Sådär kan du inte ha det. Ingenting händer. Något måste bara BÖRJA.

GYMPALÄRAREN: Något måste bara BÖRJA.

NYHETSUPPLÄSAREN: Något måste bara BÖRJA.

JOSEF: Något måste börja. NU.

Bara Max är kvar på scenen.

MAX: Hur börjar någonting?

Det finns alltid en början innan början. Men just det här börjar med en dröm.

Det börjar med dröm om en dusch.

Jag är där och Josef är där. Jag har ingen aning om hur vi kom dit. Vi bara är där.

Drömmen spolar förbi allting på vägen dit. Hur vi lärde känna varandra. Hur vi började ses. Den hoppar över verkligheten. Den klipper bara in just den här scenen. Klipper ut den som ur ett papper. Skär loss den. Ingenting annat finns. Inga andra finns. Vi svävar i rymden. Vi är lätta som luft och varma som lava. Vi är blixtar. Vi är ljuset omgivet av mörkret. Natten runt oss är en tjock gardin som stänger ute allt. Som lämnar oss med varandra. Vi är inbäddade i täcken, i snö. Det är bara han och jag och vi är där i duschen. Vad i helvete!?!

Max sätter sig upp med ett vrål.

MAX: När jag vaknar är det morgon. Och jag vet en enda sak. Efter det här kommer jag aldrig mer kunna säga till mig själv att detta inte finns. Jag vet vad jag känner.

—

SCEN 3

Pappan grejar i köket.

NYHETSUPPLÄSAREN: Klockan är 07.30 och det har blivit dags för en nyhetsuppdatering. För nytilkomna tittare vill vi berätta att vi har vår meterolog med oss här i studion hela dagen med anledning av situationen som uppstått.

METEROLOGEN: Våra mätstationer har observerat vindbyar med orkanstyrka under natten. Och vi vill helt enkelt göra alla vaksamma på det rådande väderläget.

NYHETSUPPLÄSAREN: Vad är det som gör att vi ska vara extra observanta på just de här stormvindarna?

METEROLOGEN: Först och främst vill vi gå ut med att detta kom helt oväntat. Från ingenstans. Vi kontrollerade våra mätdata igår kväll. Allt flöt på som det brukar, solen gick ner 19.17. Stjärnklart vid midnatt. Sen, från ingenstans kom vindhastigheter på 120 kilometer i timmen. Det vi framför allt vill säga ÄR: Det finns en risk att allt skakas om. Virvlar upp i luften och faller ner på något helt annat ställe. Det finns en risk att inget blir sig likt. Så ni som trodde att allting bara skulle fortsätta precis som det gjort igår och i förrgår och sen dagen ni föddes, till er måste jag säga: Tyvärr. Så blir det inte. Särskilt inte idag.

PAPPA: Det ska bli storm idag.

MAX: Storm?

PAPPA: Det är det enda de pratar om på nyheterna. Den började i natt tydligen. Kom från ingenstans. Meterologerna fattar inget. Ingen fattar nåt. Det kan bli översvämningar, orkaner, vad som helst, säger de.

MAX: Okej...

PAPPA: Lyssna! Hör du? Det viner redan där ute. Någonting HAR börjat. Jag vet inte om det är så smart att åka in till stan idag. Kanske bäst att stanna hemma.

MAX: Men skolan då?

PAPPA: Just det ja... Hur gör vi med skolan. Nej, vet du. Jag tror inte det är någon bra idé. Inte nu när det ska börja blåsa så. Tänk om du inte kan ta dig hem sen. Nej.

MAX: Kom igen. Vi ska ju ha idrottsdag. Orientering.

PAPPA: Idrott idrott idrott. VILL man inte stanna hemma? När jag var liten önskade man att man skulle bli tvungen att missa skolan. Och du älskade ju också när det när du var barn.

MAX: När jag var BARN ja. Måste jag missa allt? Ingen annan bor ju här ute.
Vi bor liksom inte utanför stan. Vi bor långt utanför det man kan kalla utanför stan.
Utanför utanför utanför utanför stan.

PAPPA: På tal om det. Det är en del grejer här utanför som jag behöver lösa nu först bara.
Innan vi åker.

MAX: Lösa?

PAPPA: Jag hittade en lista på vad man ska göra för att stormsäkra sitt hus.
Hör här:

- Ta in lösa föremål, så som cyklar, krukor och soptunnor.
Om de inte kan tas in – bind fast dem ordentligt.
- Se till att markisen är indragen.
- Ha inga stegar uppe.
- Ta ner små träd som kan falla över byggnader och parkerade bilar.

Jag funderar på att börja med det sista.

MAX: Hur tänker du? Jag kommer ju missa hela dagen om du ska göra allt det där först? Ta ner små träd?!

PAPPA: Jag skyndar mig medan du packar grejerna och äter frukost. Ta det lugn bara Max.
Så bråttom är det inte.

Pappan börjar fixa med allt.

Max gör sig i ordning.

PAPPA: Märkte du av något i natt förresten? När allting började?

MAX: Ja. Jag tror det faktiskt. Eller, det var någonting som hände i alla fall.

PAPPA: Någonting som hände? Vad?

MAX: Jag vaknade... och... hur ska jag förklara? Det var som en känsla.

PAPPA: Okej.

MAX: Vill du veta?

PAPPA: Självklart.

MAX: Det var som en känsla. Tänk dig att du är ute i en storm. Du står med vinden som blåser dig i ryggen. Den är så stark att du provar att luta dig mot den. Och den fångar dig.

Du står kvar. Fast du är ute i en starkare blåst än du någonsin har varit. Du vänder dig om så att vinden blåser dig rakt i ansiktet. Rakt mot din kropp, rakt in i magen, hjärtat, lungorna. Om du hade haft långt hår hade det stått spikrakt bakåt som en flagga. Du sätter upp händerna framför dig. Och du pressar all din styrka mot väggen av vinande luft du möter. Det är som alla krafter kraft i slow motion. Och du är så glad att du inte missat en enda träning på hela hösten. För du är stark och du känner det. Och du börjar gå framåt. Du pressar undan stormen.

Du
går
rakt
igenom
den.

Det var den känslan jag hade när jag vaknade.

PAPPA: Vänta nu. Vad är det du säger? Blåste det in någonstans menar du? Är det något med ventilationen? Har du ett hål i väggen i ditt rum? Är fönstret trasigt?

MAX: Nej nej. Alltså det var bara min känsla när jag vaknade. Strunt samma.

PAPPA: Oroa dig inte. Jag kikar på det. Vi kan ta det nu direkt. Det är inte bra för huset om det blåser in vet du. Här har vi nåt. Det glappar. Gör det inte det?

MAX: Jag lovar, det behöver inte lagas.

PAPPA: Nu löser vi det här. Jag hjälper dig.

MAX: Okej, men jag ska ha orientering så jag går om tre minuter i alla fall.

PAPPA: Det är bäst att slipa ner kanten här så det går att stänga ordentligt.

MAX: Släpp det nu.

PAPPA: Kan inte du hämta verktygslådan och se om du hittar en fil?

MAX: STOPP! SLUTA!

PAPPA: Sådär! Tänk på Vasaskeppet. När byggdes det? 1628. Har det klarat sig ända tills nu så ska detta huset klara sig utan att det blåser in ett tag till det också.

MAX: Vasaskeppet sjönk pappa.
Jag tar bussen istället.

PAPPA: Kommer du inte för sent då?

MAX: Hejdå.

*Max cyklar ner för mördarbacken och kommer fram till hållplatsen nere vid stora vägen.
För en gångs skull får han inte stå och vänta i 20 minuter, utan binner precis.*

SCEN 4

På bussen.

MAX: Jag sa ju det. Allt jag gör är att åka. Genom en värld av småvägar och skog.

Max tar upp och tittar på mobilen. Granar och tallar passerar i oändlighet utanför bussens rutor.

MAX: Jag skulle ju kunna börja följa Josef. Eller? Kan jag det? Det betyder ju inget speciellt. Det kan man väl göra med... vem som helst...? Eller kommer han tycka att jag är konstig? Det är inte som att vi är kompisar. Men vi har ändå franska ihop. Så jag antar att han vet vem jag är. Det måste han ju veta. Ja, det är klart han vet. Ska jag? Jag gör det.

Max fortsätter kolla på mobilen.

MAX: Jag tror inte att han har en tjej i alla fall. Det borde man ju sett på hans bilder? Men han är ju väldigt bra kompis med Bella. Tror jag. Är de kompisar? Jag vill veta nåt om honom. Vad som helst! Jag önskar att det fanns böcker om Josef. Att nån hade skrivit femtio romaner om hans liv. Då skulle jag låna dem igen och igen från bibblan. Och det fanns tv-serier om honom skulle jag sluta sova och titta på alla avsnitt natt efter natt. Om det fanns filmer om honom skulle jag boka upp alla stolar i hela biografen. För att få ha filmen om honom för mig själv.

Josef är plötsligt på scenen.

MAX: Jag undrar vad Josef gör just nu.
Han sover säkert fortfarande. Han kan ju inte bo såhär långt bort så han måste gå upp lika tidigt som jag varje dag.
Skämta bara, klart jag vet exakt var han bor. Jag kollade precis upp det.
Nu kanske Josef vaknar. Han har vaknat men orkar ändå inte gå upp.

Antingen stämmer Max gissningar om vad Josef gör just nu. Eller så gör Josef på scenen något helt annat än vad Max tänker sig.

MAX: Han kollar säkert på mobilen lite. Någon förälder ropar på honom.
Han vill inte gå upp men han gör det ändå eftersom man alltid gör det ändå.

Han gör sig i ordning. Han packar väskan. Han letar efter gympakläderna.
Jag vill veta allt. Vad äter han till frukost? Vad gillar han att göra? Är han hetero? Är han gay? Hur kan man ens veta? Finns det några tecken? Vad finns det för tecken? Hur ska jag kunna hitta några tecken om jag inte ens vet vad jag ska kolla efter?

Jag önskar att man bara kunde googla det:

Är

Josef

hetero?

Eller finns det någon ytte-pytte-mini-möjlighet att han någonsin... undrat... kanske tänkt tanken... SNÄLLA GOOGLE KAN DU INTE SVARA PÅ DET!

Google, vad skulle Josef göra om jag började prata med honom?

Google, kommer allt att bli bra? Kommer nåt att hända? Kommer jag tänka på honom tills jag blir 87 och dör och undrar vad som skulle hänt om jag ...

(Vrålar)

Josef går hemifrån och är just på väg in i skolan.

MAX: Allt jag gör är att vänta. Och ÄNDÅ kommer jag för sent!

Bussen bromsar in och stannar. Max tar på sig ryggsäcken och skyndar sig in i skolan han också.

—

SCEN 5

En gympalärare kommer ut på scenen.

Upptäcker publiken och stirrar på dem.

GYMPALÄRAREN: *(till publiken)* Driver ni med mig!? Har ALLA ni som sitter här glömt gympakäder idag? Nej! Svara inte! Jag ser ju själv att ni inte är ombytta. Det var inte bra. Inte bra alls. Men okej. Skyll inte på mig sen när ni ser era betyg...
Tja, ni får väl sitta där på bänken då medan vi övriga... övriga... övriga...

Hon tittar sig omkring.

Max och Josef kommer in, fast inte tillsammans.

MAX: Ursäkta, jag blev lite sen för att... äh det är ingen idé att ens försöka förklara...

GYMPALÄRAREN: Hej på er! Jag vet att vi egentligen skulle haft orientering idag. Men allt har blivit värre. Eller värre och värre det beror på hur man ser det. Men det är mer av allt. Mer lågtryck. Mer kyla. Mer luftströmmar. Jag tänker att vi kör lite styrketräning här inne i gympasalen istället idag.

MAX: Okej...

JOSEF: Va! Neeej. Vi har ju laddat. Så jobbigt kan det ju inte vara. Jag behöver göra det här, jag behöver vara säker på att få A i idrott.

MAX: Fast de säger ju...

JOSEF: *(Till gympaläraren)* Jag trodde du ville att vi skulle anstränga oss? Göra vårt bästa. Försöka. Våga.

Max verkar tveksam men sneglar på Josef och vill självklart orientera om Josef vill.

GYMPALÄRAREN: Jaa... joo.. Orientering i storm, det kan ju bli en ny kurs. Lite mer avancerad än orientering utan storm. Klarar ni det här får ni A av mig för all framtid. Ni två får köra tillsammans helt enkelt. Eftersom de där bangade. *(Nickar mot publiken.)*

MAX: Tja!

JOSEF: Hej! Kul!

MAX: Ja det bli väl vi då...

JOSEF: Ja.

MAX: ...som får springa ihop.

GYMPALÄRAREN: Här har ni kartor och kompasser. Det är tolv kontroller. Lapparna ni ska stämpla på ligger med i plastfickorna. Starten är där borta. Så möts vi alla upp här sen efter att samtliga kommit i mål. Eller... tja... det blir ju bara ni då. Lycka till!

Max och Josef tar sig bort till startplatsen.

MAX: *(Till publiken)* Hur börjar någonting?

GYMPALÄRAREN: Någon blåser i visselpipan.

JOSEF: Man börjar springa.

MAX: Man tar ett steg framåt. Man tar ett till. Man tar ett beslut. Man låter det hända. Om man vill. Man är öppen för det. Man säger ja. Om man vill. Man öppnar ögonen. Man vågar. Man samlar mod. Man öppnar munnen. Man säger... *(vänder sig till Josef och vill väldigt gärna säga något men kommer inte riktigt på nåt)* ... Hur är det med Bella då?

JOSEF: Bella? Eh, ja, jag vet inte riktigt. Det var rätt länge sen vi sågs. Varför undrar du om just henne?

Är du intresserad av Bella!?

MAX: Intresserad? Nej! Verkligen inte.

Vart ska vi? Ska vi kolla kartan?

JOSEF: Det kan vi göra. Ser ut som att vi ska upp för backen där borta eller?

MAX: Ja, så måste det va. Upp för backen och sen in bland träden typ. Sen borde vi vara vid första kontrollen.

De springer.

JOSEF: Det här kommer låta jättekonstigt. Men jag drömde om dig. Alltså jag vet att vi inte känner varandra. Eller ja, vi har ju franska ihop.

MAX: Vad sa du?

JOSEF: Vi har franska ihop... Om du hade glömt det?

MAX: Vad drömde du?

Världen börjar skaka.

JOSEF: Om dig.

MAX: Drömde DU om MIG?

JOSEF: Alltså förlåt, glöm det.

Allting skakas om.

Världen känns som en marackas, ett dansgolv som hoppar, ett jordskred som närmar sig.

NYHETSUPPLÄSAREN: Här har ni oss igen.

METEROLOGEN: Det här är en extrainsatt sändning.

NYHETSUPPLÄSAREN: Vi på nyheterna vill bara rapportera det som händer med den annalkande orkanen just precis nu.

METEROLOGEN: Känn! Känn hur allt skakar!

NYHETSUPPLÄSAREN: Det är vinden utanför, som börjar kasta sig mot det här huset vi sitter i.

METEROLOGEN: Det kan bli så med stormar. Allting kan kännas som att det flyger omkring löst hängande i luften. Ingenting sitter riktigt säkert. Saker som alltid suttit fast kan byta plats.

NYHETSUPPLÄSAREN: Förresten, brukar inte orkaner döpas till olika namn? Jag tror vi skulle kunna göra så att vi döper den här till... Har du några förslag?

METEROLOGEN: Teddy?

NYHETSUPPLÄSAREN: Teddy? Hmmm... Teddy säger du. Ja, du är ju den av oss som är expert på det här med väder. Men det är något med det namnet som... inte riktigt känns... som en storm?

METEROLOGEN: Jag funderar på att skaffa ett marsvin. Så jag brukar ofta googla på topplistor för populära marsvinsnamn. Smulan, Piff eller Puff, Kiwi, Cookie, eller BLIXTEN! Det kan verkligen funka!

NYHETSUPPLÄSAREN: Men är du helt säker på att man döper stormar efter... marsvinsnamn? Det känns inte riktigt riktigt riktigt... hundra. Vi kanske kan döpa stormen efter vem som har namnsdag idag?

METEROLOGEN: Okej då. Vem är det?

NYHETSUPPLÄSAREN: Ska kolla. Josef. Josef är det. Stormen Josef.

METEROLOGEN: Där har vi det.

NYHETSUPPLÄSAREN: Varför kommer den här typen av storm hit nu? De brukar ju inte finnas här.

METEROLOGEN: Det blev så. Det är inget vi har svar på. Men ärligt talat. Släpp vädret nu. Det här med Max och Josef. Nu måste Max bara få veta om han har nån chans?! Inget mer krångel.

NYHETSUPPLÄSAREN: Jaha. Okej. Hur ska vi göra för att Max ska få veta om Josef kan vara intresserad då?

METEROLOGEN: När man tänker på saken så jobbar vi ju ändå med väder... Man kan faktiskt i stort sett säga att vi *bestämmer* över vädret. Så jag tänker såhär: Vi *vrider upp* stormen ännu mer så allt blir kaos och...

NYHETSUPPLÄSAREN: Men vad har det med Max och Josef att göra?

METEROLOGEN: Kom på nåt bättre själv då. Om vi skapar väderkaos händer det i alla

fall nåt!

NYHETSUPPLÄSAREN: Det är bara för att du själv tycker det är kul som du vill... Men jaja. Vi har väl egentligen inget att förlora.

METEROLOGEN: Jag lovar, att skapa oväder är faktiskt en klassisk metod som vädret brukar ta till för att få saker att hända. Tänk såhär, Max och Josef kommer kommer ju behöva söka skydd nånstans. Det är väl egentligen perfekt nu när jag tänker på det. Bara de två, sittandes nånstans nära varandra för att hålla värmen.

NYHETSUPPLÄSAREN: Kan du maxa väderinstrumenten på nåt sätt? Öka allting. Skruva upp vindarna. Göra stormen ännu stormigare.

Meterologen börjar vrida på reglage och trycka på massor av knappar på en kontrollpanel.

METEROLOGEN: Blås! Vin! Vräk! Ös! Däna! Susa! Yr! Kom igen! Kör!

—

SCEN 6

Max och Josef springer ett tag. Försöker läsa kartan och se vart de ska. Stannar upp, springer vidare förbi tallar och granar och stenar och myrstackar och rötter.

JOSEF: Där! Där är den!

MAX: Yes! En av tolv. Vad snabb du är.

JOSEF: Haha, tack. Jag brukar springa.

MAX: Vart springer du?

JOSEF: Nej alltså, inte till nåt särskilt. Så fort jag inte har nåt att göra brukar jag gå ut och springa.
Jag fattar inte var nästa kontroll är... Ditåt, eller?

MAX: Allt har blåst runt. Var är vi ens?!

JOSEF: Vi springer ditåt bara!

MAX: Bara springa rakt ut i skogen? Då kan man ju komma hur fel som helst.

JOSEF: Ja, men vad ska vi göra annars? Jag behöver verkligen få riktigt bra betyg på det här.

Allting ökar succesivt enligt meterologens inställningar på väderknapparna.

MAX: Vi skippar alla kontroller och bara drar tillbaka. Känns inte som att det går att hitta något här.

JOSEF: Hur ska vi hitta tillbaka?

MAX: Säg inte så. Jag får panik. SKIT! GPSen funkar inte.

JOSEF: Ingen täckning alls. Det går inte att ringa heller.

Susandet har övergått till ett vislande ett tjutande ett dånande.

JOSEF: Det är så kallt!

Josef pratar men det går inte att höra vad han säger för alla ljud runtomkring.

JOSEF: Kommer vi inte... *Ord som inte hörs...* dö... *Ord som inte hörs...* stannar... *Ord som inte hörs...*

MAX: Vad sa du? Det är omöjligt... *Ord som inte hörs...* höra... *Ord som inte hörs...*

JOSEF: ... *Ord som inte hörs...* GÅ IN! ... *Ord som inte hörs...* ÖDEHUS FÖRUT???

MAX:... *Ord som inte hörs...*

De springer tillbaka och hittar ödehuset de sprungit förbi tidigare.

JOSEF:... *Ord som inte hörs...*

MAX:... *Ord som inte hörs...* RASA?!

JOSEF:... *Ord som inte hörs...* NEJ! ... *Ord som inte hörs...* KANSKE.

De kommer ingen vart med dialogen när de inte hör vad den andra säger, bara missförstår varandra samtidigt som paniken eskalerar. Så tillslut tar Josef bara tag i Max arm och drar med honom in i huset.

—

SCEN 7

JOSEF: Är du okej?

MAX: Ja, är du?

Josef nickar.

MAX: Men du, det är helt mörkt.

Är inte det där typ fågelbajs?

JOSEF: Vi kan sätta oss här borta istället.

Kul, vi lyckades hitta en kontroll av 12.

MAX: Men alltså, att du ens orkar tänka på DET? Vi är lost.

Och dessutom hittade ju alla andra på skolan NOLL kontroller, eftersom de inte ens var ute. Så egentligen kan man säga att vi vann orienteringen!

JOSEF: Undrar hur länge vi kommer behöva vänta tills de undrar var vi är.

MAX: Jag är van vid att vänta.

JOSEF: Är du? Vad brukar du vänta på?

MAX: På bussen typ. Jag har nog väntat på bussen i sammanlagt femhundraåttiotretusen timmar. Om jag skulle gissa.

Och så brukar jag vänta på pappa. Han ska alltid hålla på med en massa grejer som tar aslång tid. Just när man har bråttom till nåt annat.

Och så väntar jag väl på framtiden... Eller att nåt ska hända. Så att inte allt är så tråkigt hela tiden.

MAX: Brukar du aldrig vänta på nåt?

JOSEF: Näe, inte direkt. Jag bara GÖR. Istället för att vänta.

MAX: Det låter ju roligare. Då skulle nåt kunna hända nån gång.

JOSEF: Vad är det du vill ska hända?

Vad hade du bestämt om du hade kunnat välja helt fritt vad som skulle hända nu?

Du är faktiskt kung över ditt eget liv.

MAX: Fast det är jag inte...

JOSEF: Jo det är du. Prins då!

Max skrattar till.

MAX: Okej, är jag prins, kung, whatever, över mitt liv?

JOSEF: JA! Det är du som bestämmer. Hur skulle du vilja att allt var?

MAX: Om jag får välja vad som ska hända så väljer jag att vi får nån slags mat. Nu! Är inte du hungrig? Jag hade kunnat äta vad som helst!

JOSEF: Nej önska inte vilken mat som helst! Exakt vad hade du velat ha? Vilken är din favoritmat?

MAX: Spaghetti.

JOSEF: Spaghetti. Ska bli!

Josef hämtar en vagn med vit duk och två silverfärgade kupor över två portioner spaghetti och köttfärssås. De börjar äta.

JOSEF: Vad vill du ha till efterrätt?

MAX: Glass?

JOSEF: Glass ska du få! Med maräng, chokladsås, strössel. Och så en sån där sprakande eldgrej på toppen.

MAX: En soffa hade varit ganska bra. Och filtar. Det är iskallt här!

Allting Max och Josef ber om bärs in på scenen.

MAX: Brrrr, fryser inte du också om fötterna?

JOSEF: Vill du ha typ fotbad?

MAX: Har aldrig provat, men okej!

JOSEF: Musik måste vi ju ha! Vad gillar du?

MAX: Pop, lite elektroniskt.

JOSEF: Pop! Lite elektroniskt! Absolut!

MAX: Det börjar ju verkligen bli mörkt här. Hade det inte varit kul med nåt coolt ljus också? Som ett dansgolv.

Det bärs in en discokula, neonskyltar, en rökmaskin. Mer och mer och mer grejer fyller rummet.

JOSEF: Och nu, vad vill du ska hända nu?

Det börjar spelas en lugn låt.

Både Max och Josef VET vad Max skulle göra om han helt fritt fick välja vad som skulle hända. Men Max vågar inte göra det.

MAX: Jag vet inte.

Du sa ju nåt förut, om att du drömde om mig.

Jag drömde om dig också.

JOSEF: Är det sant? Vad drömde du?

MAX: Eh...eh...

JOSEF: Nej, va, berätta!

MAX: Nej men alltså du kommer tycka att jag är knäpp.

JOSEF: Okej, nu blev jag väldigt nyfiken.

Luften känns elektrisk.

MAX: Jo... vi... eh.. du var hemma hos mig, eller vi var i nåt slags vacuum, det var bara vi.

Vi var blixtar i rymden. Vi svävade runt. Det var natt och allt var mörkt runt omkring oss.

Vi var i ljuset. Eller vi var ljuset, typ. Jag minns inte riktigt hur det fortsatte. Något med täcken och snö...

Stormen stannar upp. Allt som viner omkring blir stilla. Löven fastnar mitt i fallet.

MAX: Vi är bara våra ögon.

JOSEF: Vi är bara våra läppar.

MAX: Vi är bara våra händer.

JOSEF: Vi är bara de två centimetrarna som finns mellan våra kroppar.

MAX: De två centimetrarna är ett stormande hav.

JOSEF: Ett sprakande kraftfält.

MAX: Resten av världen har bleknat. Resten av världen är en skugga och vi är gnistrande flammor.

JOSEF: Luften vi andas in exploderar.

MAX: Explosionerna fortsätter ner i våra kroppar. Ner i struparna, ut i blodet.

JOSEF: Vad händer nu?

MAX: Hur fortsätter någonting?

JOSEF: Av gammal vana. Av att en händelse leder till nästa. Dominoeffekten.

MAX: Ja, men HUR GÖR MAN för att få något att fortsätta.

JOSEF: Det är enkelt. Man slutar bara inte. Bara SLUTA INTE. Vad du än gör. SLUTA INTE. Tänk inte efter. Säg ja. Go with the flow. Fortsätt gå. Fortsätt prata. Fortsätt med det du höll på med. Fortsätt.

MAX: Jag slutar vara rädd.

Nej tyvärr, jag slutar inte vara rädd, jag är så rädd. Livrädd.

Men jag stannar kvar.

Nej förlåt, jag stannar inte kvar.

Jag är så rädd och jag springer iväg.

Och du springer efter mig.

Nej, fan, du gör inte det.

Jag springer iväg och du följer inte efter mig.

Helvete.

(Vrålar)

Fan fan fan.

Äntligen var det någonting som BÖRjade.

Jag svär, nånting började.

Fast det gick åt helvete.

Jag vill inte ens att det ska fortsätta. Eller, jag vet inte om jag vill.

Eller AH! Klart att jag VILL. Men jag vill inte att det ska vara ASJOBBIGT.

JOSEF: Men du!!! Ska du springa iväg själv ut i stormen? Är inte regel nummer ett i oväder: Håll ihop!

—

SCEN 8

Max är ensam i skogen.

MAX: Jag vet inte hur jag tänkte att det skulle bli. Men inte på de här sättet i alla fall.

Så här känns det: Tänk dig att du är ute i en storm. Du står med vinden som blåser dig i ansiktet. Den viner rakt emot dig och kastar dig ner i mossan. Knockout! Du försöker resa dig men det känns som en gigantisk handflata trycker dig neråt mot marken. Vinden blåser genom alla lager av kläder, vidare genom din hud, genom dina muskler, ditt blod, skelettet och ut på andra sidan genom din rygg.

Han vrålar.

MAX: Det är väl så här det kommer vara från och med nu då. Det är så här allt kommer att sluta.

NYHETSUPPLÄSAREN: Näeeeeee!

METEROLOGEN: Nej nej nej.

NYHETSUPPLÄSAREN: SÅ HÄR kan det INTE sluta.

METEROLOGEN: Detta känns inte som ett slut. Inte alls faktiskt.

NYHETSUPPLÄSAREN: Du måste skruva ner volymen på stormen nu. Jag har en känsla av att det lite too much.

METEROLOGEN: Gärna för mig. Jag är helt utmattad. Så här mycket väder har vi inte haft på 40 år. Vi borde aldrig lagt oss i det här. Hur kan vi göra för att gottgöra honom?

NYHETSUPPLÄSAREN: Hmmm, ja vad kan vi göra... Vad kan vi göra... Vad kan du för något, förutom väder?

METEROLOGEN: Tja nåt kan jag väl... Ja, det skulle ju vara det här med marsvin då. Det har jag ju läst på en del om. Jag skulle googla på: Vad älskar marsvin att göra? Men då kom det automatiskt upp: Vad älskar marsvin att göra i Göteborg?

NYHETSUPPLÄSAREN: Vad älskar marsvin att göra i Göteborg?

METEROLOGEN: Ja, vet du vad marsvin älskar att göra i Göteborg?

NYHETSUPPLÄSAREN: Ingen aning.

METEROLOGEN: Äta, leta efter mat och leka med kompisar.

NYHETSUPPLÄSAREN: I Göteborg? Älskar de inte att göra det överallt?

METEROLOGEN: Det vet jag inte. Det stod inte.

NYHETSUPPLÄSAREN: Kul. Men vi hinner liksom inte prata ännu mer om marsvin. Vi har ingen som helst nytta av det. Kan du nåt mer? Kan du göra nåt som hjälper Max? Nej, vi behöver hjälp av någon! MAX behöver hjälp! Please! Vi kan liksom inte låta honom ha det sådär.

NYHETSUPPLÄSAREN: Vi är ju faktiskt mitt i vår nyhetssändning. Så vi skulle ju kunna låta någon i publiken här i studion hjälpa oss.

METEROLOGEN: Du är så smart!

NYHETSUPPLÄSAREN: Tack tack! Hämtar du skålen är du snäll! Den där vi har alla förslag på hur saker kan fortsätta.

*Meterologen bär i en jättestor skål med texten "Hur fortsätter någonting?".
Meterologen hämtar skålen och går fram med den till en person i publiken.*

METEROLOGEN: Kan du tänka dig att dra en lapp? Snälla!

Personen drar en av alla lappar (som alla har samma text på sig).

METEROLOGEN: Tack snälla du! Jag kan ta den så ska vi se vad det står.

NYHETSUPPLÄSAREN: Hur fortsätter någonting?

Meterologen läser på lappen.

METEROLOGEN: "Man får ett sms."

—

SCEN 9

Max mobil piper till.

MAX: Men pappa... Vad i helvete. Måste han hålla på just NU. Jag har LITE ANNAT att tänka på. Vad skriver han då. "HJÄLP".

Va? Vad menar han? Bara "HJÄLP". Vad sjukt. Nåt måste ha hänt!

Ringer pappa. Inget svar.

MAX: Men kom igen då pappa... Svara... Gah!

Okej, jag måste hitta Josef igen. Hur dum får man va?! Springa iväg själv ute i storm?

Ringer pappa igen. Inget svar.

Max börjar springa tillbaka.

MAX: Hallå Josef! Josef! Hallå!

JOSEF: Hej! Vad hände? Vart tog du vägen?

MAX: Kolla!

JOSEF: Vad är det för nånting?

MAX: Jag fick ett jättekonstigt sms från pappa precis.

JOSEF: "HJÄLP"

.

MAX: Nåt har ju hänt! Jag lovar att han typ fällt ett träd över sig eller nåt. Han håller alltid på med sånt.

JOSEF: Fäller han alltid träd över sig?

MAX: Alltså inte exakt, men ja, typ. Ungefär. Såna saker. Och nu svarar han inte när jag försöker ringa upp.

JOSEF: Okej, ring 112 bara då?

Max försöker ringa 112 men det är ingen täckning alls för mobilen längre.

JOSEF: Hatar att GPSen inte funkar. Var är vi ens?! Vi har ju sprungit hur långt som helst. En mil i alla fall.

MAX: Han kanske har brutit benet, eller ligger där död med trädet rakt över sig!

JOSEF: Försök att andas lugnt. Vi måste tänka innan vi gör nåt nu.

MAX: Vi får springa bara.

JOSEF: Vänta Max!

Jag fattar att det är fruktansvärt.

MAX: *Vrålar*

Varför är vi ens här!

Naturen kaosar ur. Alla vägar böjer sig. Alla träd fäller krokben.

SCEN 10

NYHETSUPPLÄSAREN: Är det vårt fel att pappan är död? Dog han på grund av det vi gjorde med vädret?

METEROLOGEN: Lugna dig. Vem har sagt att han är död. Det är ju bara Max som tror det. Vi vet inte.

NYHETSUPPLÄSAREN: Snälla kan de inte bara få ett lyckligt slut?

METEROLOGEN: Jag älskar lyckliga slut. Fast sorliga är också fint. Tänk Titanic.

NYHETSUPPLÄSAREN: Sluta! Ingen ska dö. Det går jag inte med på. Jag hatar sorgliga slut.

METEROLOGEN: Man ser ju. De löser inte det här. Herregud. Hur gamla är de, sexton? Hur lätt är det att ordna upp allt när man är sexton år?! De är helt lost ute i en skog!!! Hur ska vi ge dem ett lyckligt slut?

NYHETSUPPLÄSAREN: Hur slutar nånting?

METEROLOGEN: Man ger upp.

NYHETSUPPLÄSAREN: Näe. Vad deppigt. Man kan väl inte ge upp.

METEROLOGEN: Max och Josef ser ut att ha gett upp i alla fall. Kolla bara på dem.

Max och Josef sitter helt utslagna på marken.

PAPPA: Där är du ju!

MAX: Du skämtar!!!

PAPPA: Va...?

MAX: Det är ju vi som letar efter dig! Du skrev ju HJÄLP! Och inget mer! Vad är det som hänt? Är du skadad?

PAPPA: Skadad? Jaså det. Nej. Jag började skriva till dig men kom på att det var slöseri med tid.

MAX: Är du allvarlig?

PAPPA: Det var ju mycket bättre att jag bara kastade mig in i bilen och åkte och letade upp dig direkt. Jag var ju så rädd att nåt hade hänt dig något.
Råkade jag skicka smset innan jag skrivit klart menar du?

MAX: JA. Du skrev bara "HJÄLP". Jag blev LIVRÄDD.

PAPPA: Som jag sa, det är vansinne att ni ska orientera idag. När jag hade tagit in alla cyklar och krukor och bundig fast soptunnorna, dragit in markiserna, tagit ner stegarna och... puh... fällt ALLA små träd på tomten, blåste det så mycket att jag kände att jag var tvungen att komma och hämta dig direkt. Ursäkta att det dröjde lite. Vi hade rätt många små träd. Men de är borta nu.

MAX: Okej, bra prioritering.

PAPPA: Hoppa in! Vi måste iväg härifrån.

Max sätter sig i bilen.

MAX: Hur slutar någonting?

JOSEF: Ja, hur slutar någonting?

MAX: De som skulle få varann kanske får varann?

JOSEF: Ja, kanske.

MAX: Man blir gammal.

Ibland kan jag längta efter att var 93. Bara, okej jag klarade livet. Nu är det slut.

JOSEF: Men då är ju allt förbi. Då är man nästan typ död.

MAX: Ja. Så det är ju lite synd.

NYHETSUPPLÄSAREN: Hur slutar något?

METEROLOGEN: Tiden är inne. Tiden är ute.

JOSEF: Men andra sätt då, hur kan det sluta annars?

MAX: Eftertexterna kommer rullande.

JOSEF: Man drar ner rullgardinen och går och lägger sig.

MAX: Man andas ut. Ett djupt andetag.

JOSEF: Man drömmer vidare.

MAX: Man säger hejdå.

PAPPA: Vad gör ni? Ni kan ju inte säga hejdå nu. Vi kan ju inte lämna dig HÄR. Hoppa in du också såklart!

NYHETSUPPLÄSAREN: Brukar det inte sluta med att ridån går ner?

PAPPA: Det finns alltid ett slut efter slutet.

Just det här kommer sluta med att vi åker hem till oss. För gissa om jag har preppat för det här!!! Nu blir det brasa! Och så blir det att grilla marshmallows! Och så blir det tjocka filter och varma tofflor. Vi kommer sitta mitt i stormens öga och dricka varm choklad.

MAX: Pappa, stormen verkar ha mojnat.

PAPPA: Det. Struntar. Jag. I.

Nu blir det marshmallows vare sig det är storm eller inte.

METEROLOGEN: Just det här slutar med att två killar får skjuts av en pappa.

MAX: (*Till Josef*) Alltså bara om du vill såklart. Vi kan köra hem dig annars?

JOSEF: Nej nej. Det låter helt perfekt. Jag följer med.